

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2136/2019
02.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Вуловић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, ради накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3995/18 од 10.01.2019. године, у седници одржаној 02.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3995/18 од 10.01.2019. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 649/17 од 14.02.2018. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужене да тужиоцу солидарно исплате трошкове ревизијског поступка од 90.188,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 649/17 од 14.02.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су тужене обавезане да му солидарно на име неисплаћеног топлог obroка за период од 10.04.2014. године закључно са јулом 2015. године исплате, износе ближе означене у ставу првом изреке са припадајућом законском затезном каматом. Тужени ВВ је обавезан да тужиоцу на име неисплаћеног топлог obroка за период од августа 2015. године до 10.04.2017. године, исплати износе ближе означене у ставу другом изреке, са припадајућом законском затезном каматом; док је такав захтев у односу на туженог ББ, одбијен као неоснован. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 10.04.2014. године до 31.12.2014. године и за период од 01.01.2015. године до 01.08.2015. године исплате износе ближе означене у ставу четвртом изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом петим изреке, тужено ВВ је обавезана да тужиоцу на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.08.2015. године до 31.12.2016. године исплати износе ближе означене у ставу петом изреке, док је захтев тужиоца за солидарно обавезивање туженог ББ, за исплату накнаде регреса за коришћењег одмора за исти период, одбијен као

неоснован. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка од 70.317,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3995/18 од 10.01.2019. године, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у целости и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. ЗПП.

Ревизија тужиоца дозвољена је на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па нема разлога за одлучивање по посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), па је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код првотуженог по основу уговора о раду од 05.02.2003. године, а након извршених статусних промена од 10.08.2015. године друготужени је као новоосновано привредно друштво преузео тужиоца као запосленог, и колективни уговор и све уговоре који су важили на дан промене послодавца. У поступку је утврђено да у обрачунским листама зараде тужиоца за утужени период, није исказана накнада за топли оброк и накнаде регреса за коришћење годишњег одмора као посебна ставка. Висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, утврђена је на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Код утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев за исплату топлотог obroка и регреса, у утврђеној висини на основу члана 118. тачке 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама), сматрајући да тужени на којима је био терет доказивања нису доказали да су у зараду укључена и ова примања.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса. Из образложења произлази да када је у општем акту послодавца прописано да се у цену радног часа урачунава и вредност по основу регреса и додатка за исхрану у току рада, тада запослени не може остварити накнаду ових трошкова јер је то право остварио кроз вредност обрачунатих и исплаћених часова рада. Када уговор о раду и Колективни уговор не утврђују висину накнаде ових трошкова већ се као овде општим актом одређују, да се они урачунавају у цену радног сата, по оцени другостепеног суда запослени не може са успехом потраживати посебну исплату

новчаних износа из ових основа јер нема одговарајућег Колективног уговора као општег акта, као инструмента за њихову конкретну реализацију. Општи колективни уговор је престао да важи 24.09.2005. године истеком рока од шест месеци од ступања на снагу Закона о раду из 2005. године на основу члана 284. став 2. Закона о раду, а примена Општег колективног уговора у погледу ових права предвиђених чланом 32. алинеја 6. и 7. привремено је одложено у складу са споразумом о развоју социјалног дијалога којим је одређено да ће датум почетка његове примене бити одређен посебним анексом Општег колективног уговора (чл. 1. и 2. анекса 2 Општег колективног уговора) који у међувремену није закључен.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Посебни колективни уговор није утврдио однос зарада и осталих примања које улазе у зараду, нити је то учињено уговором о раду иако им то право закон признаје. Последице нејасног општег акта не сме да трпи запослени. Ако јача уговорна страна (послодавац) припреми текст уговора (као у овом случају), нејасне или недовољно одређене одредбе тумаче се у корист друге стране (члан 100. ЗОО). Када општи акт, уговор о раду, а ни обрачунска листа не конкретизују и не врше раздвајање (тужени ни вештаку о томе није доставио прецизне податке), правилан је став првостепеног суда да то право тужиоцу треба признати јер га Закон о раду признаје у члану 118. Из свих истакнутих разлога, имајући у виду и да тужени, на кога пада терет доказивања, није до закључења главне расправе извршио прецизирање и раздвајање регреса и топлог obroка у структури зараде, правилно је тужбени захтев од стране првостепеног суда усвојен.

Висина регреса и топлог obroка може бити утврђена вештачењем на основу параметара из ранијих општих аката по основу законске или судске аналогије, као и на основу слободне оцене без вештачења ако се новчана обавеза не може утврдити односно може се утврдити са несразмерним тешкоћама (члан 232. ЗПП).

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцу који је успео у ревизијском поступку припадају опредељени трошкови на име састава ревизије 18.000,00 динара, таксе на ревизију 36.094,00 динара и ревизијску одлуку 36.094,00 динара, на основу члана 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, па је Врховни касациони суд на основу члана 165. став 2. ЗПП, према вредности спора, успеха са ревизијом и у оквиру постављеног захтева за трошкове ревизијског поступка, одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**